

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

LOS BISBES Y 'L MATR' MONI CIVIL.

Los bisbes s' estavan plens de tranquil·litat á las sèvas diòcessis, sense pensar ab lo Senat, ni ab lo govern, més que 'l dia de cobrà la nòmina, que d' això no se 'n descuidan may, per desmemoriats que sigan.

¡Quina vidassa! Bons palacios, bons matjes, molt bona xocolata, vestits d' or per anar á l' iglesia, vestits de seda per sortir al carrer: d' en tant en tant visitetas á tal poble y á tal altre, cambis d' ayres, repichs de campanas, salvas de somatent, y solidéus, per no dir gorras, als rectors, que sempre tenen lo galliner més ben provehit de viram, que no 'l rebost de bacallá sech y peixu-palu, per guardá 'ls dejunis que prescriu la regla.

Ja 'is dich jo, que 'l dia que torno á neixe, tiro per bisbe.

Algun d' ells, com lo nostre D. Joseph Maria, fins havia fet la resolució de dimitir lo càrrech de Senador, que va conferirli 'l clero de punta de la metropolitana de Tarragona, porque vaja, després de tot, la cara de 'n Sagasta no es pas massa bona vista per un bisbe.

Pero 'is bisbes proposan, y 'l Sant Pare disposa, y 'l Sant Pare, que va sentir parlar de no sè quins projectes de matrimoni civil que remenava 'l Sr. Alonso Martinez, va cridar:—¡A FORMAR!

Y quan los va tenir formats, va dir:—*Media vuelta á la izquierda; marchen: á Madrid. ¡Ar!*

Y vels' hi aquí que de la nit al demati, al Senat s' hi reuneixen més bisbes que al primer acte de l' *Africana*.

Lo Sr. Alonso Martinez s' tant considerat pèls que miran endarrera, com impiacable pèls que volen anar endavant. Potsé 's figura que amoixant als bisbes, rasantlos la mà per l' esquena y besantlos l' anell, l' hi donaran una estampa, y quan se mori l' hi cantaran unas absoltas.

Partint d' aquesta idea, y tenint com tenia facultats per presentar una lley de matrimoni civil que compregués á tots los ciutadans de la nació espanyola, com succeheix ab los francesos, que incorren en grans penas los que 's casan y 'ls capellans que beneheixen un matrimoni, si avants no s' ha verificat lo casament davant del arcalde; tenint totas aquestas facultats, va preferir instituhir una especie de anarquia matrimonial, declarant válits tant los casaments que 's fassan á l' iglesia com los que 's fassan al juzgat municipal, á gust del consumidor, ab tal que aquells s' inscrigan al registre.

Semblava que 'ls bisbes se l' havian de menjar á festas; no es veritat?

Donchs, entérrissen de lo que ha succehit en lo seno de la comissió de reforma del Códich civil, y tingan per segur que si no l' hi han dat una bofetada es porque ja era confirmat.

Va succehirli al Sr. Alonso Martinez lo que á aquell assistent que treya á passeig al gos del seu capitá.

Era un gos de presa formidable, ab uns ullals que feyan feresa, y ab uns ulls més vermells que una brasa. Si l' assistent l' agafava á ran del collar, lo gos no podia bellugarse, y encare que roncava seguia de bona ó de mala gana.

Un dia, creyent que 'l gos compendria un rasgo de bondat, va donarli tota la cadena, y en just agrahiment lo gos va pendre esbranzida y se l' hi va tirá al damunt.

Aixis succeheix ab los bisbes espanyols. Si se 'ls volen veure á sobre, no cal més que donals' hi corretja.

Lo bisbe de Barcelona, ab aquella gracia que Déu l' hi ha donat, va declarar sense ferhi cap embut que quan l' hi duguessen una criatura á batejar, filla de un matrimoni que s' hagués realisat civilment, aquesta criatura seria inscrita com á filla ilegítima.

Es á dir, en lloch de donarli l' aygua de la gracia, farà que la remullin ab aygua bruta, deixantli una taca per tota la vida.

Vaja, que la religió católica practicada per aquests bisbes es una religió ben consoladora.

Un pare 'ls hi entrega un fill porque 'n fassan un sant, y 'n surt un bastardo.

Lo bisbe de Salamanca, que venint de Salamanca déu saberho tot, va apelar á la doctriuas de Pio IX, per declarar que 'ls católichs no poden ser liberals, ni 'ls liberals poden ser católichs.

Es á dir la llibertat, filla del Cel, predicada per Jesuerist, encarnada en la naturalesa de tots los homes dignes, que s' estiman y tenen conciencia, es incompatible ab lo catolicisme, com si la religió católica hagués de ser una religió diferent de la que predicava 'l mártir del Gólgota.

¡Quina manera de donar la rahò als incréduls que també sostenen la mateixa téssis que aquest bisbe, y diuen: «no pot ser liberal qui siga católich!»

Si aixó fos cert y arribés l' hora de triar, tant com s' engrossarian las filas dels lliberals, anirian disminuhint las dels católichs, fins á no quedar en ellas més que aquells homes que de tals no tenen més que la figura, ja que posseheixen un' ánima petrificada per la preocupació.

Lo bisbe de Santiago va discutir ab lo Sr. Montero Rios, y veyentse perdit, va fer una distinció entre las ideas del eminent jurisconsult y las sèvas, dihent:

—Aquestas son las que proposa l' Iglesia: qui las vulga seguir que las segueixi.

¡Quina humiltat!

Y tots los bisbes van alsarse, y van sortir de la sala. Ja havian fet un acte: lo primer acte de l' *Africana*. Perque la conducta que han seguit, desdenyant la discussió que convens y fugint d' estudi per no poder

rebatre las rahons ab rahons més sólidas, es un método molt africá.

L' excomunió, l' anatema: vels' hi aquí en qué consisteixen las sèvas forsas. Pero si al matrimoni civil l' hi succehex lo que á la *Campana de Gracia*, jo 'ls hi asseguro desde' are que res ha de ferlo prosperar tant com aquestas excomuniions y aquests anatemas.

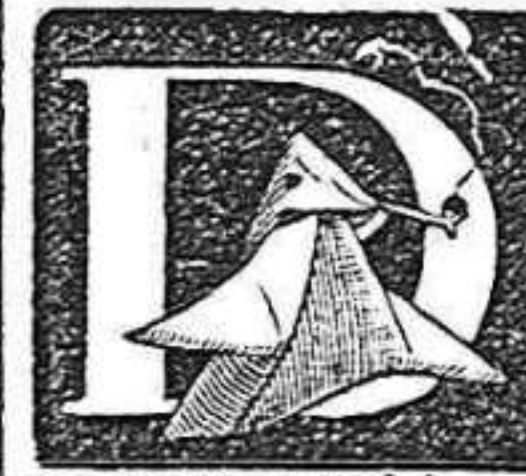
Y are ells se n' aniran á las sèvas diòcessis, y en un dia dat, cent, doscents ó tres cents, ó mil, dos mil ó tres mil rectors pujarán á la trona esbravantse contra 'l matrimoni civil, per més que aquesta institució siga declarada lley de l' Estat.

Y 'l govern será tant bonatxó que 'ls deixarà dir, y al cap de vall del mes á aquests enemichs de la lley los hi pagarà la nòmina ab tota puntualitat, porque pugan comprar vi blanch y agafar forsa, per desferse en impropis contra las lleys votadas pel país.

¡Ah, si 'l govern sapigués ferho!
Ab dugas disposiciones quedarian llestos.
¡Cop d' estisoras á las alas, y matrimoni civil á tot pasto!

P. K.

LA CONSERVADORALLA.

Després dels micos y 'ls enterros del Carnestoltas, no hi ha res tant divertit com los conservadors.

Si á mi, en los meus últims instantes, me proporcionan passatge pel cel y arribo á ensumar que allí no hi ha conservadors, diré net y clar que no vull anarhi.

Preferiré enquibirme al purgatori, y si convè al infern. Allí sè de segur que n' hi haurá en gran.

Hi ha tipos que s' entretenen buscant en las bestias rasgos y detalls que 'ls fan assemblar á las personas.

Jó hi tingut lo gust de ferho al revés: hi buscat qualitats y fets en las personas, per treure'n la consecuencia de que s' assemblan molt á las bestias.

Y com que m' havia de reduhir á fixarme en uns homes ó en uns altres, ¡qué sè jo! siga pèl carinyo que 'ls hi tinch, siga porque son los exemplars més notables, m' hi fixat en los conservadors.

Fa ja no sè quant temps que cada dia, cada hora están repetint exactament las mateixas paraulas, ab lo mateix tó de veu, ab las mateixas muecas y ab la mateixa mala intenció.

Qu' estém perduts, que la societat está infiltrada d' un virus devastador, que Espanya déu la sèva postració á la influencia disolvent de las doctriuas de la democracia, etc., etc., etc.

¡Qué volen dir ab tot aixó?
Ni ells mateixos ho saben. Los uns ho han sentit á dir als altres; han passat ecos d' aquí y d' allá qu' ells han recullit cuydadosament, y aixis s' han format

BARCELONA.—Revista ilustrada de teatros.

Temporada de la tardor.

TEATRO DEL LICEO.—Grupo central. L' últim acte de *La Favorita*. Los retratos que rodejan la escena son los dels eminentes artistas senyors Gayarre, Verger, Maurel, Nanetti y Sra. Cepeda y Pasqua.
TEATRO PRINCIPAL.—La orquesta escèntrica dels Goodrichs. Lo retrato que figura en la part superior es lo de la notable pianista Sofia Menter.
TEATRO ROMEA.—*Lo Cèrcol de Foch*, drama de D. Federich Soler.—Escena darrera del últim acte.
TEATRO DEL CIRCO.—*La Coca dels Orbs*; lletra y música del mestre Sanchez Gabanyach.—Retrato del autor.—Decoració del últim acte deguda als Srs. Urgellès y Moragas.